

Un episod pe calea beatificării

În procedura beatificării sau a canonizării unui sfânt, cum este în curs de desfășurare și cea a **Mons. Vladimir Ghika**, sunt mai multe momente importante și foarte mulți participanți. Totul începe cu cererea de beatificare, inițiată fie de un credincios sau de un grup de credincioși, fie chiar de Episcopul locului însuși. Un *Postulator al cauzei*, a cărui funcție este echivalentă cu cea a unui avocat, începe apoi să reunească toate dovezile necesare beatificării cu ajutorul unui grup de experți, de teologi și martori. Acestea privesc mărturiile scrise și orale precum și anchetele legate de viața, martiriul sau minunile celui pentru care se speră și se dorește beatificarea (declarat *Prea fericit*) sau canonizarea (declarat *Sfânt*). Când totul este încheiat, se constituie dosarul canonizării în vederea *instrucției judiciare*, dosar care, în faza finală, cuprinde mii și mii de file, adunate într-un număr impresionant de volume, ce sunt prezentate Episcopului locului. După ce dosarul este examinat încă o dată atent, Episcopul redactează o concluzie în urma căreia, în cazul favorabil, toate documentele sunt pecetluite și transmise *Congregației pentru Cauzele Sfinților*, la Roma.

Congregația (înstituită de Pp. Paul al VI-lea în 1965 și care a luat locul *Congregației riturilor*) este alcătuită dintr-un colegiu de cardinali și de episcopi ce sunt prezidați de un prefect (cardinal) asistat, la rândul său, de un secretar (episcop, preot sau laic). După acceptarea cauzei și înregistrarea cererii de beatificare, pecețile dosarului sunt deschise în mod solemn, apoi Secretarul Congregației, împreună cu raportori și consultatori (istorici și teologi), începe să studieze amănunțit fiecare element din volumele reunite și mai ales minunile (pentru analiza cărora sunt chemați și medici atunci când este vorba de vindecări miraculoase).

Desfacerea oficială a peceților Dosarului cauzei de beatificare a Mons. Vladimir Ghika a avut loc anul trecut, în ziua de 22 martie 2004, la Vatican, în prezența secretarului Congregației, Domnul Cipriano Giuseppe și a Părinților Claudiu Bărbuț, Ieronim Iacob și Adrian Boboruță, prezenți din partea Arhidiecezei de București. Ulterior, în cursul procedurii de

analizare a tuturor pieselor din dosarele prezentate intervine și un *Apărător al credinței*, un fel de avocat general al cărui rol este de a nu lăsa nici un detaliu din probele reunite necercetat, inclusiv ceea ce ar putea fi chiar defavorabil cauzei de beatificare. Din exercitarea acestui rol s-a născut și apelativul binecunoscut de „Avocat al diavolului”.

Actualmente, dosarul de beatificare a Mons. Vladimir Ghika este în curs de studiere de către un grup mixt de raportori și de censori de la Vatican și de la București. Numindu-i, cu această ocazie, raportori ai cauzei de beatificare, Excelența sa Arhiepiscopul Ioan Robu, a încredințat această sarcină Părinților Iosif Imbrișcă și Adrian Boboruță care, în prezent, la cererea Congregației pentru Cauzele Sfinților, studiază toate scrierile Mons. Vladimir Ghika.

După strângerea tuturor rapoartelor, urmează deliberarea. Privitor la meritele, virtuțile creștinești și miracolele săvârșite, într-o ședință solemnă, Congregația se pronunță prin voturi care, în cazul că sunt pozitive, permit redactarea unui *Decret* care recunoaște adevărul elementelor obligatorii ale procedurii de beatificare sau de canonizare. Dosarul, însoțit de *Decretul* Congregației, este transmis apoi Sfântului

Părinte care se pronunță în ultimă instanță. Durata, de la data începerii primei proceduri și până în momentul beatificării, nu este precisă. În timp ce unele proceduri durează doar câțiva ani, sunt și procese de beatificare care rămân deschise și permanent valabile în așteptarea deliberării finale, ce pot depăși ca timp și câteva sute de ani.

Pe tot parcursul cercetărilor, cel propus beatificării este numit *Servitor al lui Dumnezeu*. După emiterea *Decretului* de către Congregație, titlulatura formulată este cea de *Venerabil* urmând ca după pronunțarea Sfântului Părinte să fie declarat *Prea Fericit* sau *Sfânt* (în timp ce un *Prea Fericit* este cinstit de una sau mai multe Biserici locale, *Sfântul* este cinstit în întreaga Biserică universală). Până la 31 octombrie 2004, de la începutul pontificatului său, Sfântul Părinte Pp. Ioan Paul al II-lea a beatificat 1337 de *Prea Fericți* și 482 de *Sfinți*.

Pr. ADRIAN BOBORUȚĂ

Sora Clémentine Mayer (1881-1956)

Martiră a Bisericii Catolice

După închiderea de către comuniști, în august 1948, a Institutului B.M.V (Damele engleze), pentru salvarea surorilor a fost organizată evacuarea lor din România. Un număr de 285 de surori au reușit, astfel, să părăsească, în ianuarie 1949 România, însoțite de confesorul lor, preot Ioan Florian Muller.

Printre surorile rămase în București s-a numărat și Clémentine Mayer, fostă Superioară la Institutul Pitar Moș (1931-1942), a cărei misiune, benevolă, era

aceea de a se îngriji de cele 25 de surori bolnave rămase la Popești-Leordeni. A fost, pentru celelalte surori „o mare mângâiere, sprijin moral și spiritual”, în primii ani de persecuție comunistă (1949-1950). La 24 ianuarie 1951, Clémentine Mayer a fost arestată de Securitate, anchetată, torturată, umilită și deferită apoi justiției militare. Închisă la Mislea și Văcărești, moare la 22 iulie 1956, la

vârsta de 75 de ani, măcinată de boală și suferințe fizice și morale.

Ulterior, mormântul ei a fost identificat în cimitirul închisorii Jilava, iar osemintele au fost reînchinate la Cimitirul Bellu, prin grija surorilor care au supraviețuit persecuției comuniste și a preotului Rafael Haag. Biografia Clémentinei Mayer a fost trecută în lucrarea **Martirologiu**, care este programată să apară în luna iunie a acestui an.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ